

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον' εν Αθήναις,
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια εκατόσια ογδοήντα τέσσαρα
Μία να ταιριάζη βρήκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο Ρωμηός την εβδομάδα—μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα —κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι —γιατί δέν τούς άνέχομαι,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ —δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμε τεφτέρια —όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί —άποστέλλονται σ' ε μ ε.
Μές' στών φόρων την άντάρα—κι' ό Ρωμηός μας μία δεκάρα
Κι' ός την δίνη όποιος θέλει—είδ' άλλέως δέν μάς μέλει.

Όκτώ του Δεκεμβρίου.
μνήμη του Παταπίου.

Νούμερο σαράντα έξη,
πολύ άργησε να βρέξη.

Αποφίς κοινωνική σάν' ιαφορετική.

Η βουλή συνεδριάζει κάθε μέρα τακτικά,
Νομοσχέδια μεγάλα και πολύ σημαντικά
περί φόρων, δαμαλίδος και κινίνου και τελών,
κι' όλα τούτα για του έθνους το πολύτιμον καλόν.
Ο Τρικούπης εις τη μέση νέα δάνεια πετῶ,
και ό θόδωρος φωνάζει μ' έλα του τα δυνατά.

Ήνυχία, χλιαρότης και γαλήνη' στη βουλή,
για χαρτόσημο διαό μέραις ό Δραγούμης όμιλει,
δέν σφυρίζουν καπνοφάνται εις τα πάλκα τα ψηλά,
και τα μάτια των πατέρων γλυκός ύπνος τα σφαλῶ,
ή Ροζού άπουσιάζει, ό Σταμούλης κυνηγά,
κι' ήσυχάζει το κονδοῦνι του κυρίου Καλλιγά.

Όλοι τώρα περιμένουν ή πρωτοχρονιά νάρθη,
μήπως ή κυκλοφορία, καθώς λέγουσιν, άρθῇ.
Όλοι τώρα ήσυχάζουν με αυτό προσωρινώς,
κι' όλο λάμπει ό γαλάζιος τῆς Αθήνας οὐρανός.
Η λιαάδα τους πολίτας εις περίπατον καλεῖ,
και κανένας δέν πηγαίνει ούτε ώρα' στη βουλή.

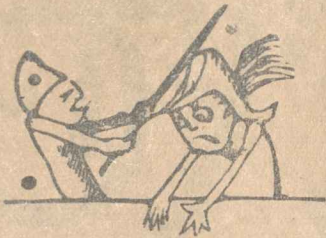
Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης, όπως πάντα, ζωηρά,
τρώει, πίνει, σεργιανίζει και χορεύει μία χαρά.
Πότε μέσ' ζῆς Ναυρχίδες, πότε' έδω και πότε' εκεί,
τί ζωή χαριτωμένη, τί ζωή βασιλική!
Όλο νειάτα κι' ώμορφάδες, λότα πήτα και χορός,
και διαβαίνει μ' επισκέψεις και με γλέντια ό καιρός.

Αγγλικά έφημερίδες, για το δάνειο 'μιλούν,
και ληστὰς και χρεωκόπους τούς Ρωμηούς άποκαλοῦν.
άλλ' οι πλείστοι των Ελλήνων δέν ειξεύρουν Αγγλικά,
και κανείς για τέτοια λόγια δέν πειράζεται κακά.
Μόνο τόν Ρωμηό διαβάζουν και καπνίζουν ναργιλέ,
κι' έτσι πάνε εις τόν βρόντο τόσαι ξέναι προσβολαί.

Η Αὐστρία επισήμως βεβαιώνει εν σιγή
πώς ή γῆ των Μακεδόνων ιδική μας είναι γῆ
και ό πρόσβης τῆς Ρωσίας είπε πως 'μπορεί να ζῇ
και ό Έλλην εν άγάπη με τόν Βούλγαρον μαζί.
Τέλος πάντων' στην Ελλάδα όλα θάλθουν βολικά,
ή Έλλάς θα βασιλεύη, ή Έλλάς μας θα νική.

Ο Βοσνέρ μετὰ των δύο σοβαρών του ίπποτων
κάμνει όλο επισκέψας' στον γενναίον μας στρατόν
έλαβε την πρώτην δόσιν εις καμπόσα μετρητά,
κι' όλονέν διοργανώσας μες' στον νου του μελετῶ.
Μουφλο υζεῖει κάθε πάγκα και καθένα μαγαζί,
κι' ό στρατός διοργανούται και ό στόλος μας μαζί.

Τα Χριστούγεννα μυρίζουν, πλησιάζουν έορταί,
κι' ετοιμάζονται να φύγουν οι χρυσοί μας βουλευταί.
Με ρο νοφέτια' στάς άγκάλας τῆς φαμίλιας των πετούν
και για souvenir όπισω κι' άλλους φόρους παρατούν,
κι' ή πατρις άποσταμένη από πλούτη και τιμές
στεφανώνει τόν Τρικούπην, τόν Δεμάθαν τῆς, κι' έμας.

Περικλῆτος, Φασουλῆς,
καὶ μιὰ νέστιμη Γαλλίς.

- Φ.—Πῶς πέρασες λοιπὸν ἐσὺ μ' ἐκείνη τὴ λιακάδα, ὅπου σχεδὸν ἐβίαστηξες διὰ μῆνες ἕως τὴν ἀράδα, ὡσάν νὰ εὐρισκώμεθα μέσα ἕως τὸ καλοκαίρι καὶ πῆρες δρόμους καὶ βουνὰ τῶν Ἀθηνῶν τ' ἀσκέρι, καὶ δὸς τοῦ πιά περίπατο καὶ δὸς τοῦ καρωτσάδα;...
Βρὲ τί λιακάδες γίνονται ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα!
- Π.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς! ἐδοῦλεψαν Κολώναις καὶ Πατήσα, καφῆς βαρὺς καὶ ναργιλῆς καὶ ζέφυρος ἐφύσα. Καὶ ξέρεις δίχως παλτεσοῦ στρωνόμουν ἕως τὸ γρασίδι.
- Φ.—Καὶ πότε εἶχες παλτεσοῦ ἐσὺ, μωρὲ κασίδι; Καὶ ποῦ νὰ μάθης, Περικλῆ, καὶ τὰ δικά μου νέα... ἐνῶ τραβοῦσα μοναχὸς κατὰ τὸν Φαληρέα, καὶ ἐκύνταζα τὴν θάλασσα γεμάτη ἀπὸ ψάρια, καὶ γύρω γύρω πρόβατα, κατσίκαις καὶ ζαγάρια, καὶ κάπου κάπου ἔφευτε ἄν κυνηγοῦ τουφέκι, ἔξαφν' ἀκούω μιὰ φωνὴ ψιλὴ ψιλὴ «ζευζέκη».
- Φ.—Ἀμέσως τότε σταματῶ, γυρίζω τὸ κεφάλι, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε, καὶ πέρνω δρόμο πάλι. ἔξαφν' ἀκούω δεύτερο ἄν κυνηγοῦ τουφέκι καὶ ξανακούω τὴ φωνὴ τοῦ σουλέγα «ζευζέκη».
- Φ.—Στρέφω ἀμέσως δεξιὰ καὶ βλέπω ἀντικρὺ μου μιὰ κουβερνάντα γαλλικὴ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου. Μαντάμ παρὲς μου φρανσέ; τῆς λέγω μ' εὐκολίαν, ἐκείνη δὲν μοῦ ἀπαντᾷ καὶ φεύγει μὲ δειλίαν.
- Π.—Καὶ δὲν τὴν ἐκυνήγησες;

Στάσου λοιπὸν ν' ἀκούσης
τὰ πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Λοιπὸν τὴν πέρνω, Περικλῆ, ἀμέσως ἕως τὸ κυνήγι
καὶ ἐκείνη τρέχει, μάτια μου, καὶ ὅπου φύγη φύγη.

- Π.—Λοιπὸν;
- Φ.—Λοιπὸν μισήστιγμὴ περίμενε ν' ἀκούσης
τὰ πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ τρέχαμε καὶ οἱ δύο ἕως ἑνα χωράφι,
τὴν ἔχασα ἀπὸ μ' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὅταν νάτανε ἐλάφι.
Μοῦ ἤλθε σὺν ντελίριο, ξαπλώθηκα ἕως τὸ χῶμα,
καὶ ἔβλεπα τὴν Ἀκρόπολιν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

- Π.—Ξαπλώθηκες;
- Φ.—Στάσου λοιπὸν, βρὲ ἀδελφέ, ν' ἀκούσης
τὰ πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Σὲ λίγο ἐσηκώθηκα καὶ τράβηξα παρέκει, ὅταν τὴν ἴδια τὴ φωνὴ ξανάκουσα «ζευζέκη».
- Φ.—Εὐθὺς πετεινέμαι, Περικλῆ, σὺν λαστιχένιο τόπι, βλέπω τὴν ἴδια, μονομιᾷς τὴν πέρνω τὸ κατόπι, τρέχει αὐτὴ, τρέχω καὶ ἐγὼ καὶ τὴν κοντοζυγώνω, καὶ αἰσθάνομαι ἕως στήθος μου τοῦ ἔρωτος τὸν πόνο. αὐτὴ γυρίζει μιὰ στιγμὴ καὶ μ' ἀγκοκυττάζει, στέκω ἐγώ, στέκει καὶ αὐτὴ, ρεμβάζω καὶ ρεμβάζει. Γυρεύω κατὰ τὴν πῶ, τὰ χέρια μου κουνῶ, τρέμ' ἡ φωνὴ ἕως τὰ χεῖλιά μου, τὰ λόγια λησμονῶ.

Ἀλλὰ ἐκείνη, Περικλῆ, ἔτσι σὺν φοβισμένῃ
κάνει πέντ' ἔξη βήματα καὶ σὺν τραμβάδι μπαίνει
μπαίνει καὶ ἐγὼ δριμυτικῶς καὶ κάθεται σιμὰ τῆς
θανυμάζω τὴν ἀνατροπὴ καὶ τὸ ἀνάστημά της.
Τῆς δίνω μιὰ λοξὴ ματιὰ καὶ ἐκείνη μ' ἀποφεύγει
καὶ σὺν νὰ συλλογίζεται πῶς εἰμπορεῖ νὰ ἐβγῇ
τῆς δίνω ἄλλη μιὰ λοξὴ καὶ ἄλλη ἀπ' εὐθείας
μὲ λίγωμα ἀνέκφραστον ὡς εἶδος συμπαθείας.
Αὐτὴ γυρνᾷ τὸ πρόσωπον ὡς δῆθεν νὰ ἐντράπη,
καὶ ἐγὼ πηγαίνω πρὸ κοντὰ μὲ πρὸ θερμὴ ἀγάπη
σέρνω τὸ ἕνα πόδι μου καὶ κάπως τὴν ἐγγίζω,
καὶ ἀμέσως τὰ ἐρωτικά πειράματα ἀρχίζω.

Π.—Τί λές, μωρὲ;

Φ.—Στάσου λοιπὸν, βρὲ ἀδελφέ, ν' ἀκούσης
τὰ πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Τὸνα μου χέρι ἀκουμπῶ εἰς τὸ δεξιὸν τῆς χεῖρ
καὶ αὐτὴ μιὰ λέξι γαλλικὴ ἀμέσως μοῦ προσφέρει
τότε ἡ λέξις σ' ἄ γ α π ὦ μ' ἀνέβηκε ἕως τὰ χεῖλιά,
ὅταν μοῦ ἔρχετ' ἔξαφνα ἕνα γερὸ σκαμπύλι,
ποῦ μοῦ ἐφάνη, Περικλῆ, πῶς γύριζε ἡ σφαῖρα
καὶ πῶς ἐγὼ ἐπέταξα σὺν γλόμπους ἕως τὸν ἄερα.
Καὶ ἄλλο σκαμπύλι μοῦ ἔρχεται καὶ δεύτερο καὶ τρίτο,
καὶ ὅλο μοῦ ἐφαίνετο ἡ γῆ πῶς ἐκινεῖτο
συγχρόνως δὲ καὶ γαλλικὰ σφυρίζουσε «στ' αὐτὴν μου».
τότε γυρνῶ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί νὰ δῶ μπροστά μου;
τὸν Περὸν καὶ Σερβαντιέ, ἐκείνους δὲ τὸν ξέρεται,
ποῦ σοῦλεγα πῶς ἔφερε ὁ στρατηγὸς Τζαφέρης.

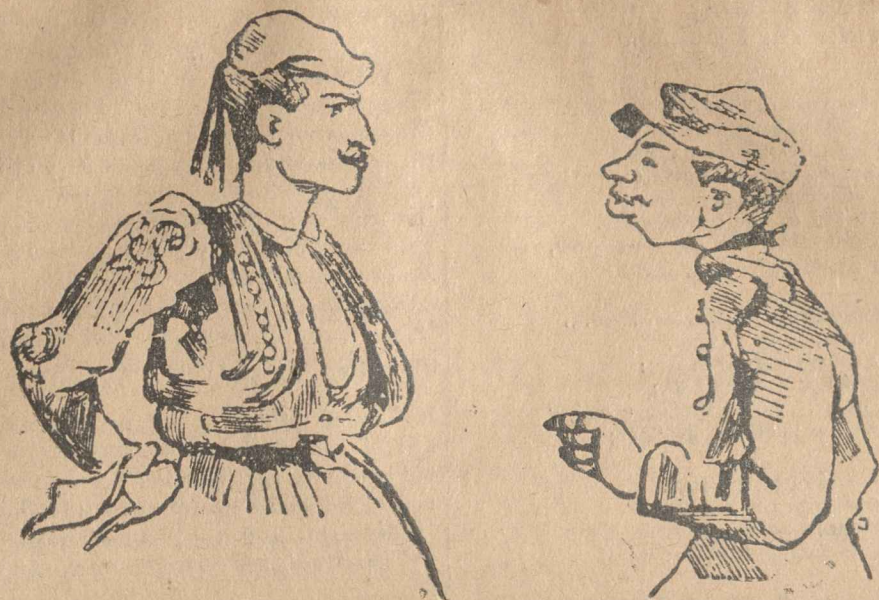
Π.—Βρὲ, ὁ Βοσσέρ θέλεις νὰ πῆς.

Φ.—Βοσσέρ, Τζαφέρ, τί βγαίνει;
ἀρχεῖ ποῦ μοῦ ὀχτήκανε καὶ οἱ δύο σὺν λυσσαμένῳ.
Allons enfants de la patrie, τοὺς λέω, τί χτυπάτε
δὲν φθάνει ὅπου ἤλθατε τόσο παρὰ νὰ φάτε,
ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπάνω μας σηκώνετε τὸ χέρι;
τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος σβερχιαῖς δὲν ὑποφέρει.

Π.—Ἀλλὰ γιατί σ' ἐδείσανε;

Φ.—Στάσου λοιπὸν ν' ἀκούσης
τὰ πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ποῦ λές τὰ φοβερά συμβάντα
τὰ χρεωστῶ, βρὲ φίλε μου, σὲ μία κουβερνάντα.
Τὴν γνῶρισαν, ὡς φαίνεται, πῶς ἦταν Γαλλίδα,
καὶ εὐθὺς ἐσυλλογίσθησαν τὴν φίλην τὴν πατρίδα,
τοὺς ἐπίασε, βρὲ Περικλῆ, ὡς εἶδος νοσταλγία,
καὶ ἀπὸ τὸ ξύλο μ' ἄλλαξαν καὶ οἱ δύο τὴν Παναγία.
Ἐ! τώρα πῶς σοῦ φαίνεται;

Π.—Καὶ μερωτᾷς ἀκόμα;
ἀτίμασες, βρὲ τενεκέ, τὸ πατρικὸν μας χῶμα,
καὶ πῆγες γιὰ μιὰ πρόστυχη, οὕτως εἰπεῖν, Γαλλίδα
νὰ ἀτιμάσης καὶ θεοὺς καὶ νόμους καὶ πατρίδα,
νὰ λησμονήσης Περικλῆ, Λυσίαν, Θουκυδίδην,
Ἀριστοφάνην, Πλάτωνα, Σωκράτην, Εὐριπίδην,
Θεμιστοκλῆ, Νικόδημον, Κριτίαν, Διογένην,
Φειδίαν, Ἐρωτόκριτον, ὡς καὶ Ἀθηνογέννην,
καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας καὶ ὅλας τὰς Ἑλληνίδας
τὰ μακρὰ τεῖχη, τοὺς ναοὺς, ὡς καὶ τὰς ἀλυσίδας,
τὰ τόσα κατορθώματα, τὰ τόσα τῶν συμβάντα,
καὶ ἔφαγες ξύλο γαλλικὸ γιὰ μιὰ κουβερνάντα;
Ναὶ τὸ λοιπὸν, μισέλληνα, καὶ ἑλληνικὸ μπερνάκι,
γιὰ νὰ σοῦ δείξω πῶς κυτποῦν καὶ οἱ Μαθαδονομάχοι.

Ἐνας εὐζωνας Χειμαριώτης
καὶ ἕνας ἐφεδρος σὺν Ἀξιότης.

- Χ.—Γιὰ σου ὁρὲ! πῶς τὸ περνᾷς, πῶς γίνεσαι, τί κάνεις;
τόσον καιρὸ δὲν τῷ βλεπες ἐδῶ, πῶς δὲν ἐφάνης;
Α.—Ἰντᾶθες νὰ γίνουμουν; δὲν ξέρεις; νύχτα μέρα
δὲν μᾶς ἀφίνουν μιὰ ἰχλὴ νὰ πάρομε ἀγέρα.
Πότε μὲ τὸ ἀπέλο τους, πότε μὲ τὴ θοδῶρα,
τσαὶ δὸς τοῦ πιά ἀρίμῃσι τσαὶ διὰ νὰ πᾶσα ὦρα.
Χ.—Ὅρὲ τὰ δρέφι πῶς τὸ λές, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
κοντὰ μου ψύχα νὰ ῥάχεται νὰ τῶς ἕνα γχιουβέτσι,
καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ μιλήσουμε
- Α.—Μὰ ἵντα θὲ νὰ ποῦμε;
εἰπά σου, γυνέ μου, πῶς ἐμεῖς πολὺ κακοπερνοῦμε.
Τσαὶ δὲ θωρῶ πιά τὴ στιγμὴ τὸ τακτικὸ ν' ἀφήσω,
νὰ πάω σ' τὴν πατρίδα μου τσαὶ ἥσυχος νὰ ζήσω.
- Χ.—Ὅρὲ πατρίδα μὴν τὸ λές, οὐλο πατρίδα εἶναι,
μὴ φύγης ἀπ' τὸ τακτικὸ, ἔλα, μαζί μου μέινε,
νὰ τρέχης πάντα σ' τὸ βουνό, τὸ κλέφταις νὰ τσακῶνης
νὰ τὸ γροικῆς πουργὸν πουργὸν πῶς τραγουδεῖς ὀγκῶντες!
- Α.—Καὶ ἵντα θὰ μοῦ κάμουνε οἱ γχιόνιδες ἐμένα;
μὰ μὴδὲ κλέφτη θέλουν μὴν νὰ ξάνοιγα κανένα.
- Χ.—Ὅρὲ σ' τὸ τακτικὸ ἐσὺ νὰ ἦσαι πέντε χρόνια,
νὰ γλιέπης πῶς νὰ γίνεσαι ψύχα σὺν τὰ κριόνια!
- Α.—Βοῆ ποῦ μοῦ ῥθεν! ἵντα λές αὐτοῦ, διαόλου Λιάπη!
δὲν μὲ θωρεῖς πῶς ἔγινε μαῦρος σὺν τὸν ἀράπη;
Το' ἐν ἔχω εἰς τὸ πεζικὸ παρὰ πέντ' ἔξη μῆνες.
Δὲν μ' ἐρωτᾷς πῶς πέρασα, διαόλου γυνέ, τὸ ἔτσι εἶναι;
- Χ.—Ὅρὲ πρὶ πρὶ τί λές ἐσὺ, πέντε μονάχες μῆνες.
ζωὴ καὶ κότα νὰ περνᾷς ἐδῶ εἰς τὸ Ἀθήναις.
- Α.—Τσαὶ πές μου δὲν φτάνουνε ἀκόμη ἄλλοι τόσοι
νᾶναι κανένας σ' τὸ στρατὸ τὸ ὕστερις νὰ γλυτώσῃ;
- Χ.—Ὅρὲ ἕνας χρόνος μοναχὸς ἐσὺ νὰ τὸ δουλιέψης,
δὲν ξέρεις κλιέφτη νὰ βαρῆς, τοῦτοκο νὰ σημάδεψης!
πρὶ πρὶ ὁρὲ σ' τὸ τακτικὸ χρόνος πολὺ νὰ μέινης,
ὁρὲ λεβέντης σ' τὸ βουνό τὸ λαγιαρνὶ νὰ ψήγης.

- Α.—Ἄλοι βοῆ ποῦ σοῦ ῥθεν, κακόσορτε φυλλάδη!
ἵντα μὲ κόφτει ἐμένανε νὰ τρέχω σὺν ζαρκάδι
ἀπὸ βουνὸ σ' ἄλλο βουνό, σὺν νὰ μὲ τσυνηγοῦνε;
Δὲν φθάνει μιὰ δολόκληρη χρονιά ποῦ μᾶς κρατοῦνε;
τσαὶ δὸς τοῦ πιά ζυμνάσμα τσαὶ δὸς τοῦ ἀγγαρία;
τσαὶ δὸς τοῦ ἀκροβολισμοῦ τσαὶ δὸς τοῦ διμοιρία;
τσαὶ ὅλο πιά τρεχάματα τσαὶ ὅλο παρατάξεις,
τσαὶ ἐπ' ὧμον ἀομ! τσαὶ προσοχή, τσαὶ πάλλει τσάτσε,
τσαὶ τόσα ἄλλα ντραβάλα δίχως καμμιὰ νιτρία,
μόνο σ' ἀρέσει, Λιάπη μου, ν' αὐξήσῃς ἡ θάτε!
- Χ.—Ὅρὲ συνῆρσι πῶς τὸ λές, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
ὁρὲ μαζί μου νὰ ῥάχεται νὰ ψήγης κακοῦρετσι,
ὁρὲ τὸ κλέφταις ζωντανὸ σὺν νιδαῖς νὰ τὸ πιάνη;
ὁρὲ μαζί σ' τὸ τακτικὸ, μαζί μου νὰ πεθάνῃς!
- Α.—Καὶ τώρα, διαλόπιστε, εἰσαί με τὰ σωστά σου;
μπαῖς τσαὶ ὁ τσούριος Βοσσέρ ἔχει τὰ λογικά σου;
- Χ.—Ὅρὲ ποῖος ἦρθε νὰ τὸ λές καινούριος καπετάν;
Α.—Τσαὶ πῶς δὲν τὸν θωρεῖτε ποῦ τρέχει μετὸ κράν;
- Χ.—Ὅρὲ τί θέλει νὰ τὸ λές σ' τὴν κλεφτοσυρῆ τήντο;
- Α.—Ἦλθεν τὸ ταχύτερο νὸ μᾶς διοργανώσῃ.
- Χ.—Ἀλλὰ μπελιά βροσί! αὐτὸς χαλκώματα γανώνει,
καὶ ψύχα ψύχα δὲν μπορεῖς νὰ δῶς τὸ μιλόνι;
- Α.—Μπορεῖ τσαὶ τὰ μιλόνια σὰς, ἂν θέτενε, νὰ καί
το' ἂν τοῦ αὐθαδιάζεστε μπορεῖ νὰ σὰς τῆς βρὲ;
- Χ.—Ὅρὲ νὰ βρῆς πῶς τὸ λές! ὁρὲ καὶ σ' τὰ κοινά
νὰ βάλῃς καπετάν Βοσσέρ θητείας τοῖα χρόνια.
- Α.—Καὶ τώρα ἵντα κάθεται, ζαβέ μου, τσαὶ μοῦ ψάλλῃ
τσαὶ δὲν θωρεῖς πῶς οὐβύσαμε τὸ ἄκωμη ἀντιβάλλῃ;
- Χ.—Ὅρὲ τὰ δρέφι πῶς τὸ λές, πῶς νὰ τὸ κρίνης ἔτσι;
τοῦτο, μαζί μου νὰ ῥάχεται, νὰ τῶς ἕνα γχιουβέτσι
(Τὸν πιάει ἀπὸ τὸν λαιμό, σὲ μιὰ ταβέρνα μπαί
καὶ οἱ δύο μένουν σύμφωνοι καὶ συνεννοημένοι).

Ἡ τετάρτη σελὶς πρακτικὰ τῆς Βουλῆς.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Λίαν σοβαρὰ ἐπέρχονται συμβάντα ἐν τῇ ἐπάνω τῇ βουλῇ καὶ ἐνθουσιάζουν πάντα. ὁ υπουργεῖον ἐν αὐτῇ σφοδρότατα κλονεῖται, τέως ἐκ τῶν φίλων του Μπουγράκος τὸ ἀρνεῖται, ὑποχωρῶν τῆς δεξιᾶς μετὰ τῶν σφυρικτρῶν του, τῆς σιβαρᾶς μαγκούρας του καὶ ἄλλων ὁπαδῶν του. ὁ πρῶγμα εὐχαρίστησιν, ὅσους Ἡ μετ' ἐρ' οὐς φέρει, ὅς πάντων δ' ὁ Θεόδωρος ἀγάλλεται καὶ χαίρει.

Ἰάτω βουλή.—Περὶ vosseur ἀνοίγεται κουβέντα. .. Ἦς βουλευτῆς ἐπερωτᾷ: Τί πίνει; ῥῶμι, μέντα, ῥονία, ἀπέντι ἢ θερμοῦ; Καὶ πάλιν ἓνας ἄλλος: Φραντσέζος εἶναι ἀραγε ἢ μήπως ἦναι γάλλος; Πῶς βρίσκει τὴν πατρίδα μας; . . . ὁ Πετμεζᾶς φωνάζει: πῶς βρίσκει καὶ τὰ γαλλικά τοῦ σύσθευς Καζάζη;

Ἄ λόγι' αὐτὰ τὸν κύριον Τρικούνην ἐρεθίζουν αἱ μετὰ λέξεις ἀπαντᾷ νὰ μὴ τοῦ τὸν σκοτίζουσιν ἐν ἐννοεῖ δι' ὅλ' αὐτὰ λόγον ποτὲ νὰ δώσῃ ὡς φαίνεται οἱ κύριοι ἔχουν κοκόρου γνῶσι.

ΡΙΤΗ.—Σφοδρὰ συζητήσεις ἐν τῇ βουλῇ τῶν λόρδων. Ἦ τέως φίλοι πλάνονται ὡς ὁ Μαχδῆς καὶ ὁ Γόρδων. Ἦ ποὺ γράκος (ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἐλευθερίου) Ὡς τότε θάσαι κνώδαλο τοῦ θρωμοῦπουργεῖου; Πότε θάσαι σύντροφος μ' ἐκεῖνα τὰ χαϊβάνια... ῥοπή σου πᾶν νὰ κνηγᾷς μαχαίρια καὶ χαδάνια... ἐν βλέπεις τὴν πατρίδα μας πῶς ἔχει καταντήση, ἐν βλέπεις πῶς ψυχομαχᾷ καὶ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ; Λεὺθερίου.—Ἐγίνες, ὡς βλέπω, πατριώτης... ποὺ γράκος.—Ἐνῶ εἰμίνες σὺν πρῶτα σὺ προδότης... λεὺθερίου.—Μάζεψε τὰ λόγια σου λιγάκι... ποὺ γράκος.—Στρίβει ἄγρια τὸ μαῦρο του μουστάκι. Λεὺθερίου... (Ἐξαφνα μετὰ δύναμι σφυρίζει ἐκ λόρδων προθυποσυγκιῶν ὅλ' ἡ βουλὴ γεμίζει). γκροῦνται καὶ γίνεται μεγάλη φασαρία, ἐρχεται δὲ νικητὴς ἡ πλειονοψηφία.

Ἰάτω βουλή.—Συζητήσεις ἐπὶ νομοσχεδίων, ὁ Λακάδα γιὰ θεοὺς, καὶ μέσα κρύον, κρύον.

ΤΑΡΤΗ.—Ὁ Ζυγομαλᾶς ἐκ Κρήτης καταφθάνει ἄλγος δεῖν τοιγυρίζεται μετὰ τοῦ Λεληγιάννη. ἠρόνεται οἱ βουλευταὶ καὶ τὸν τῆς λίρας φόρον, γελῶντες δι' αὐτὸ ὡς εἶδος ἀνακτόρεω ν.

Ἀναιρῶν τὰ ἀνωτέρω θὰ σᾶς πῶ τὰ κατωτέρω.

παντες, ὡς θὰ ἴδατε εἰς φύλλον τελευταῖον, τοῦ Ἀμπίκη προέκειται τὸ ἔθνος μας νὰ μοιάσῃ. Ἐτοῦτο θεωρήσαντες, ὡς ἔδει, ἀπευκταῖον, μ' εἰς τ' ἀπροχώρητον ὅλ' ἡ Ἑλλάς θὰ φθάσῃ, μετὰ ἐξυναντήσαμεν τὸν κύριον Λαμπίκη, μετὰ αὐτὰ διεβίβασεν εἰς τὸν Ῥωμῆον μετὰ φρίκην. πῶ

Τοῦ Ῥωμῆου μας τὸ γραφεῖο—μέσα ὅτ' οὐ τυπογραφεῖν τοῦ ταυριανοῦ κατέδη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συγορεύει, μετὰ δρώμας τῶν Χαντεῖων—μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Ναὶ μὲν, μᾶς εἶπεν, ἀληθῶς τὸ ἔθνος θὰ μοῦ μοιάσῃ, διότι ἐκατήντησα ἤρως τῶν πυροβόλων, ἐν τούτοις πρέπει ὁ Ῥωμῆος καλῶς νὰ ἐξετάσῃ τίνες εἰσὶν οἱ αἵτιοι τῶν συμφορῶν μου ὅλων. Μεγάλως σὲ εὐχαριστῶ διότι μ' ἀναφέρεις, μὰ πρέπει κάπως δὰ καὶ σὺ τὸν βίον μου νὰ ξέρης.

Ἐν πρώτοις, ὡς γνωρίζετε, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τοῦτέστιν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν πάσης διπλωματίας, ἐκεῖνος, ποῦ ἐφόρεσε τὴν πρὸ καλὴν βελάδα, λαμβάνει καὶ παράσημα τιμῆς τε καὶ ἀξίας. Ἐκ τούτου ἐννοήσαντες πολλοὶ τὴν ῥαπτική μου, βελάδας ἐπαρῆγγειλαν εὐθὺς ὡς τὸ μαγαζὶ μου.

Κι' ἀφοῦ χάριν τῆς τέχνης μου παρασημοφοροῦνται, καὶ ὡς τοὺς χοροὺς τῶν πρεσβειῶν καθεῖσταν καμαρόνει, τὸν ῥαπτικὴν τῆς βελάδας των ποσῶς δὲν ἐνθιμιοῦνται καὶ ὡς τὰ καλὰ καθοῦμενα μοῦ εἰσὶν κανόνι. Ἰδοὺ ποιῶ μοῦ προξένησαν ἀπρόδοτον κακὸν καὶ ἐκόντες μετὰ τέξαν ὡς τὸ πυροβολικόν.

ΠΡΟΚΛΗΤΗ

Εὐεργετικὴ φιλανθρωπική.

Ὁ Ταβουλάρη θιάσος, θῦμα φωτιᾶς ἀγρίας, μὴ δυνήθεις οὔτε αὐτὰ τὰ ρούχα του νὰ σώσῃ, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφθάσε μετὰ ταλαιπωρίας, σκοπεύων ὑπὲρ αὐτοῦ παράστασιν νὰ δώσῃ. Ἐλπίζομεν πῶς τὸ κοινὸν πρὸς χάριν του θὰ σπεύσῃ καὶ εἰς τοῦ Σίλλερ τοὺς Ληστὰς ἀθρόον θὰ συρρεύσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ταμπικοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ ῥοῖτε ὅ,τι πολυτελείας εἶδος ἐπιθυμεῖτε. Πρὸς τούτοις ἔχει πάλιν ὡς ἄλλοτε καὶ ἐφέτος δῶρα πολὺ ὠραῖα διὰ τὸ Νέον Ἑτοῦς.

Σταῦ Σπύρου τοῦ Μπονάνου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, θὰ εὐρετὲ καπέλα ὠραῖα τοῦ συρμού, πτερά καὶ γαρνιτούρας, χίλων εἰδῶν κορδέλαις, ἄνθη διὰ καπέλα καὶ ἐκλεκταῖς δοντέλαις. Ἐπίσης θὰ εὐρετὲ καὶ ἄνθη γιὰ κυρίας, στεφάνους καὶ ἀνθοδέσμες, καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἡγγικεν, ὡς εἰκάσω, τὸ νέον ἔτος τῶρα καὶ σκέπτεται ὁ κόσμος πρὸ πάντων γιὰ τὰ δῶρα. Ἡμεῖς, ἂν καὶ φρονοῦμεν τὸ ἔθιμον γελοῖον, οὐχ ἦτον, ἂν τὰ δῶρα καὶ σὲς ἐπιθυμῆτε, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου τὸ Βιβλιοπωλεῖον δῶρα χρυσοδεμένα καὶ ὠφέλιμα θὰ ῥοῖτε.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγαρῶν, ὅτ' ἂν ἀγορὰν πλησίον τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΜΑΓΝΗΣΑΔΗ λαμπρὸν Καφεπασλεῖον. Συγχρόνως κῶδι καὶ καφέ πολὺ φιλοκομμένον, ὅτ' οἱ εἶδος τοῦ ἐξαιρετοῦ καὶ εἰς ὅλους φημισμένον.

Καφενεῶν τῶν «Εὐφρονούντων» μετὰ καλῶς καμάρους, μ' ἐνθιμότητα, σπανιότητα.

νύκτα μετὰ συζητήσεων, κατὰ τῆς ἄλλης τοσεύς, καὶ μετὰ μάνδρα μετὰ γαϊδουρά.